

ANDRADA REZMUVEȘ

SERIA
SECRETE DEZLĂNȚUITE

UN FINAL FERICIT?

Timișoara, 2019

Capitolul I

Degetele mi se încleștează pe umerii lui Chase și îi sar în spate, cuprinzându-i talia cu picioarele. Buclele mele roz îi atârnă în față și-i umbresc trăsăturile, împletindu-se cu părul său negru precum tăciunele. Palmele lui mi se strecoară sub genunchi și înjură înăbușit, încercând totodată să își mențină echilibrul. Mirosul de mosc și marijuana pe care îl emană îmi atinge firav simțurile nazale și mă înalță pe culmi nebănuite.

Chad, fratele său geamăn, întinde jointul spre el și îmi axează privirea asupra jarului în timp ce Chase îl duce spre buze și trage adânc în piept. Își ține respirația timp de treizeci de secunde, înainte să mi-l paseze. Mirosul înțepător îmi este mult prea familiară, la fel și înțepătura din vârful limbii ce apare încă de la primul fum. Închid ochii și-mi țin respirația până când plămânii mă înțeapă și urlă să le ofer un gram de oxigen. Eliberez fumul inhalat, lăsându-mi capul pe spate.

Fiecare pas al lui Chase este clătinat și stelele par să danseze deasupra capului meu. Îmi simt pleoapele ca de plumb și obrajii mă dor de la zâmbetului care mi-a apărut la colțul buzelor. Mă las cuprinsă de lumea în care mă dezvolt de una singură. Brațele îmi sunt moi, iar dacă Chase nu ar pune o presiune majoră asupra picioarelor mele, cu siguranță aș cădea pe spate. Primul val de râsete vine din partea lui Chad, dar mie nu mi se pare amuzant.

Îmi apar în minte imagini cu secvențe din viața mea. Prima dată când am găsit o seringă. Prima oară când am

văzut-o pe mama folosind una și starea de beatitudine care vine la pachet de îndată ce drogul îți circulă prin vene. Casa mea este locul în care coșmarurile prind viață și-mi simt stomacul prins ca într-o menghină când trecem prin fața ușii roșii.

Te rog, nu te opri!

Chase îmi simte încordarea. Unghiile mele i se adâncesc cu putere în umeri și picioarele mi se strâng mai tare în jurul său. Îl bate pe fratele său pe umăr și îl îndeamnă să pășească mai departe, până la Fordul uzat parcat în josul străzii.

Eliberare. Asta înseamnă pentru mine să nu fiu în preajma mamei mele. Să nu aud gemetele înfundate care se strecoară prin pereții noștri subțiri până în camera mea. În fiecare săptămână, este altul. De fiecare dată, se termină la fel. O găsesc plângând într-o baltă de sânge. Își cere scuze și îmi promite că aceasta va fi ultima dată când lucrurile se petrec astfel, dar nu este... Niciodată nu este ultima oară!

Un fior îmi străbate șira spinării. Pe sub pleoapele închise, o pereche de ochi negri mă privesc ca prin ceață. Mâna lui îmi atinge coapsa și-mi șoptește că totul va fi bine. Să nu mă tem. Să nu mă tem...

Tresar și deschid larg ochii. Acum, sunt așezată pe scaunul din dreapta șoferului și habar nu am cum am ajuns aici. Îmi trag mânecile hanoracului peste cicatricile de un alb șters și inspir adânc. Palma lui Chase mi se așază pe genunchi și mă privește întrebător. Încuviințez.

Chad și Chase sunt prietenii mei dintotdeauna. Prima beție? Împreună. Primul sărut? Împreună, dar

cu geamănul greșit. Prima partidă amoroasă? Tot împreună, tot cu geamănul greșit. Uneori, când viața este prea grea și nu o mai pot suporta, fug în brațele lui Chad și mă adăpostesc acolo, pentru că îmi este frică să mă îndrept spre Chase. Îmi este teamă de sentimentele ce mă învăluie când pielea sa o atinge pe a mea și totul pare să prindă contur.

Dragostea e pentru fraieri, iar eu am încetat să fiu una cu mult timp în urmă. Nu iubesc nici soarele, nici luna, nici ziua, nici noaptea. Nu mă iubesc pe mine și cu siguranță nu iubesc pe altcineva. Cel puțin, nu vreau să o fac. Îmi doresc o viață lipsită de griji, dar mi se pare că mă cufund în necunoscut și incapacitatea de a mă ridica la suprafață mă înghite.

— Dă drumul la chestia aia!

Chad își întinde piciorul printre scaune și lovește radioul. Muzica începe să umple autoturismul, relaxându-mi mușchii încordați. Îmi las capul să se sprijine de tapițeria veche cu miros de mucegai.

— Uneori, mă întreb cât de des faceți curat în porcăria asta, cuvintele mi se rostogolesc cu greu de pe limba umflată și îmi presez dinții peste suprafața ei moale.

Chipul mi se întoarce în direcția lui Chase și zâmbesc, observând roșeața ce-i înconjoară irisurile verzi precum iarba primăvara, cu mici fire aurii ce îi încadrează pupila, făcând ca ochii săi să pară unici în lume. Însă, în realitate, nu sunt. Băiatul de pe bancheta din spate are o pereche identică.

— Dacă ți-aș spune, nu ai mai intra aici, îmi dă Chad replica. Mai ales că majoritatea aventurilor lui Chase se petrec pe scaunul ăla!

Bărbia sa se ridică și indică locul pe care stau. Mă întreb dacă expresia mea este la fel de dezgustată precum mă simt la interior, însă, în momentul în care cei doi dau drumul unui val de râsete, răspunsul este evident. Cu toate acestea, sunt conștientă că nu glumește.

Chase nu este genul de băiat care să pună suflet. El trăiește după formula iubește și părăsește. Pe când Chad... ne este evident tuturor cât de mult a iubit în trecut și faptul că acum este imun în fața sentimentelor. Așadar, pentru mine devine prada atunci când hormonii mei țipă cu disperare și își doresc să fie alinați.

— Sunteți de-a dreptul scârboși, îi informez, însă zâmbetul ce îmi curbează buzele mă dă de gol.

— Ei, haide, Sher! Eu măcar sunt un gentleman și le ofer bancheta din spate!

De data aceasta, eu sunt cea care râde cât o țin corzile vocale. Bat cu palma peste bordul mașinii făcând câteva particule de praf să se ridice în aer și să sclipească în negura nopții. Încă râd în momentul în care Chase parchează pe alea viley imense ce le aparține și coborâm cu toții din Ford.

Petrecerea este în toi, chiar dacă niciunul dintre ei nu a ridicat vreun deget pentru asta. Au oameni care se ocupă de tot, capabili să își reteze un deget în schimbul unei doze mici. Mirosul de fum de țigară mă lovește în plină figură de îndată ce deschid ușa, alături de miasma

transpirației ce vine de la cuplurile care se zbenguie pe ritmurile alerte ale unei melodii rock.

— Sheryl, aud și mă întorc pe călcâie, clipind des.

Yarris nu obișnuiește să își facă apariția prea des în Spokane, însă, atunci când o face, se asigură că este remarcat. Brațele lui mă cuprind și mă aduc mai aproape de el. Îmi cuprinde bărbia cu două degete și îmi ridică capul până la nivelul său. Buzele sale moi, fine și apetisante le revendică pe ale mele într-un sărut apăsător, iar eu întredeschid gura, primindu-i limba înăuntru. Se desprinde de îndată ce micuța pastilă îmi este pasată și-i arunc un rânjet în schimbul banalului „Mulțumesc!”, împingând totodată pastila sub limbă.

— Haide să dansăm!

Înainte de a mă lăsa acaparată de acesta, arunc o privire în jurul meu, căutându-i pe gemeni, însă nici urmă de ei.

Îl urmez pe Yarris până la ringul de dans improvizat și îmi flutur șoldurile dintr-o parte într-alta. Nu îl cunosc prea bine. Este genul de om care nu îi permite nimănui să i se strecoare în viață.

Acum ceva timp, el era cel care ne făcea rost de marfă și ne dădea indicații, unde și cui o putem vinde. De obicei, asta însemna fiecărui boschetar din josul străzii. Uneori, erau atât de distruși încât nici măcar nu realizau că au primit cu un gram mai puțin.

Palmele sale mi se așază pe coaste și îmi las capul într-o parte de îndată ce-i simt buzele lipite de gâtul meu. Yarris este al doilea tip pe lista mea la care apelez atunci când am nevoie de oaza mea de liniște și fac asta

de fiecare dată când este în oraș. Îmi este mai ușor cu el decât cu Chad, căci asta mă ajută să îl uit puțin pe Chase în momentele în care sunt cu un bărbat care nu-i poartă chipul.

Îl las să mă sărute. Ba chiar îl trag mai aproape și îmi abandonez fiecare gând în favoarea limbii sale ce îmi pătrunde în cavitatea bucală și mă răscolește. Îi permit să mă conducă la etaj, în camera care-i aparține de fiecare dată când se află în vizită, și să mă priveze de haine.

„Ești o fetița murdară, nu-i așa Sheryl? Ți place cum te ating și iubești să mă simți. Inocența aia a ta e doar o mască de fațadă și e timpul să o dăm jos!”

Încerc să îmi recapăt suflul, alungând totodată aceste cuvinte care îmi torturează mintea. Mă agăț de umerii lui Yarris, așteptând să mă pătrundă. Intră în mine cu forță și mă domină prin mișcările sale. Șoldurile ni se izbesc cu brutalitate și palmele sale îmi cercetează întregul corp, părticică cu părticică. Își lasă buzele peste sânii mei și-mi sugă pe rând sfârcurile întărite. Măinile sale se mută pe coapsele mele și mă deschide mai mult, făcându-și loc. Degetele sale mi se împleticesc în păr și gura sa se lovește cu forță de a mea. Nu este nimic romantic. Yarris profită de mine în aceeași măsură în care și eu profit de el. Ne dăruim unul altuia bucăți din doi oameni distruși. Gem când mă înlănțuie cu brațele, lipindu-mă în totalitate de el. Îmi șoptește numele la ureche și fixez tavanul cu privirea până când inima nu îmi mai sângerează și amintirile încetează să mă doară. Din păcate, starea asta durează doar până în momentul

în care Yarris termină, se îmbracă și părăsește camera, lăsându-mă singură și goală în mijlocul patului.

* * *

— Sheryl? Ești aici?

Nu îi pot răspunde din cauza periutei de dinți și a pastei ce-mi umple gura până la refuz. Scuip, murmurând ceea ce pare a fi un răspuns, căci Chase dă buzna înăuntru, părând amuzat. Se oprește în prag, iar privirea îi cade pe periuța pe care o mânuiesc cu iscusință.

— Aia este periuța mea?!

— Nu?!

Un zâmbet vinovat mi se ivește la colțul buzelor și-mi clătesc gura, apoi periuța. Mă întorc spre el, sprijinindu-mă de chiuveță, ținându-l cu una dintre cele mai inocente priviri ale mele.

— De când îmi folosești periuța de dinți, Sheryl? Încearcă să pară serios, însă o undă de amuzament se strecoară în tonul său.

— Nu știu, Chase! De când ai cumpărat-o?!

Se apropie de mine și mi-o smulge din mână, așezând-o în suportul său. Ocheada muștrătoare pe care mi-o oferă nu face decât să îmi ridice colțurile gurii și mai mult.

— Yarris are o treabă nouă pentru tine.

— Deci de asta se află în oraș, constat cu voce tare, desprinzându-mă de chiuveță.

— Nu îmi place asta, Sheryl! Nu îmi place când te pune în situații de genul...

— O să mă descurc, îl întrerup și-mi așez mâna pe umărul lui. Eu întotdeauna mă descurc.

Îl urmez pe Chase până în bucătăria în care plutește aroma cafelei proaspăt făcute și înaintez spre cana de pe blatul de lemn. Iau două înghițituri zdravene înainte de a mă întoarce pe călcâie și de a-l privi pe Yarris.

— Cât îmi iese? Zece, cinzeci de dolari?

— Două sute cinzeci, rostește pe un ton încă adormit

— Mă bag!

— Sheryl... îmi atrage Chase atenția. Nici măcar nu știi despre ce este vorba!

— Este vorba despre două sute cinzeci de dolari, iar eu sunt falită! Orice ar fi, îi pot face față!

— Asta e fata mea! Glasul lui Yarris ajunge la mine și îmi pulsează pe piele odată cu palma care mi se lovește de posterior cu un pocnet ce umple încăperea.

— Cu cine fac echipă? îl întreb și mă înalț, până când posteriorul meu este așezat pe blat.

Picioarele încep să mi se legene înainte și înapoi. Îmi privesc unghiile pictate într-o nuanță de albastru închis și mă încrunt în așteptarea răspunsului său. Yarris își drege glasul, însă nici măcar un cuvânt nu îi părăsește corzile vocale. Se apropie de mine și îmi desparte genunchii cu palmele, doar atât cât să se poată strecura între picioarele mele. Privirea mea îl caută pe Chase, iar atunci când îl găsește, constată că el nu mă privește la rândul-i. Tocmai își poziționează jointul între buze și inspiră fumul gros.

— De fapt, asta este o misiune pe care trebuie să o duci singură la bun sfârșit, Sheryl. Tipul vrea o cantitate

destul de mare, iar noi deja suntem vizați de poliție și nu ne permitem să apărem pe radarul lor fix acum.

— Două sute cinzeci? îl întreb din nou, cu ochii mijiți.

— Două sute cinzeci și încă cinzeci din partea mea, dacă reușești să faci totul cum trebuie.

Îmi trec limba peste buza inferioară. Poate pentru alții, suma asta nu înseamnă nimic, însă, pentru mine, trei sute de dolari este suma de care am nevoie pentru ca mama și cu mine să ne putem descurca o lună întreagă. Degetele de la picioare mi se încovoie în timp ce încuviințez.

Uneori, îmi doresc să scap din această lume și chiar sunt pe punctul de a evada, de a lăsa totul în urmă, dar știu că nu am cum dacă e să fiu sinceră cu mine. Este suficient doar să deschid frigiderul și să observ golul imens din interior pentru a îmi reaminti că asta este tot ceea ce avem. Facturile strânse teanc pe măsuta de cafea îmi arată că lumina ne va fi tăiată în curând, fapt pentru care știu că nu pot fugi din realitatea mea. În plus, mama înjură, bea și se droghează mai mult decât de obicei, iar în casa noastră apar tot mai mulți bărbați străini.

Ziua a zburat pe lângă mine alături de cei trei crai. Am dansat, am cântat și ne-am prăjit chiar și ultimul neuron cu fumul gros al țigărilor magice. Îmi strecor brațele prin bretelele rucsacului încercând să ignor agitația din jurul meu. Mă aflu în mașina lui Yarris, un Renault vechi cu vopseaua pușcată pe alocuri din cauza soarelui. Rucsacul îmi atârână greoi când cobor din autovehicul, căci drogurile îl umplu până la refuz. Îmi

întind mușchii și prind bretelele în pumn, în încercarea de a-mi ascunde tremurul degetelor.

Muzica răsună cu putere din clubul spre care mă îndrept, făcând pământul să îmi vibreze sub tălpi, mai puternic cu fiecare pas pe care îl fac. Mă opresc în fața paznicului și murmur codul de acces pe care Yarris mi l-a comunicat înainte de a începe „misiunea”. Afară s-a înserat de-a binelea, iar matahala de aproape doi metri rânjește răutăcios înainte de a se da la o parte din tocul ușii.

În stomac, un gol de mărimea unei mingi de fotbal persistă, făcându-mă să merg chircită. Luminile colorate mă orbesc de îndată ce intru în încăpere și îmi înfrânez dorința de a-mi acoperi ochii cu palmele, imaginându-mi cât de ridicol aș arăta dacă aș proceda astfel. Hainele mele se potrivesc perfect cu atmosfera clubului. Port o jachetă de blugi lungă, care îmi trece peste fesele lăsate la vedere de pantalonii minusculi.

La mese, tinerii râd și vorbesc tare. Unii dansează, iar alții dau pe gât băuturi puternice care-i fac să hârâie animalic. Îmi trag mai bine jacheta pe umeri și mă opresc în dreptul ușii de culoare roșie.

Bat de două ori și aștept. Când ușa se deschide, nu doar degetele îmi tremură. Mă zgudui din temelii și dinții mi se lovesc cu putere între ei, în ciuda faptului că sudoarea mi se prelinge pe șira spinării din cauza căldurii. Dintr-un scaun de piele, un bărbat ce pare a avea în jur de treizeci și cinci de ani mă privește pe după ochelarii negri de soare. Și-i înclină pe nas, astfel încât ochii săi albaștri să iasă la lumină. Îmi strecor brațele

afară din bretele și îi întind rucsacul, însă el nu se ridică. Îmi indică cu capul canapeaua din piele întoarsă și mă conformez așezându-mă. Camera este izolată fonic, fapt pentru care, atunci când îmi vorbește, îl aud perfect și muzica nu mă distrage, deși poate că aș avea nevoie, căci sunt pe punctul de a ceda nervos.

— Ai adus marfa? mă întreabă, iar eu îi repet cuvintele în minte încercând să le înțeleg sensul, după care încuviințez.

Accentul său rusesc plutește în aer, făcând ca engleza sa să pară greu de înțeles. Se ridică de pe scaunul său și, cu pași mărunți, se îndreaptă spre mine. Poartă un costum scump. Îmi dau seama de asta după modul în care acesta lucește în lumina becului obscur de deasupra noastră. Are în jur de un metru optzeci și cinci, iar părul său șaten îi atârână leneș peste un ochi, oferindu-i un aer aproape copilăresc.

Se așază alături de mine și îmi preia ghiozdanul dintre degete deschizând fermoarul. Privesc cu ochii mari cum rupe cu dinții ambalajul și își strecoară degetul arătător prin deschizătură. Închide ochii când gustă conținutul și pare satisfăcut de aroma sa.

— Nu este calitate superioară, dar fraierii ăștia nu și-ar da seama nici dacă le-aș vinde făină, râde și mă simt nevoită să râd la rândul-mi.

Toarnă conținutul pe măsuta din fața noastră, înșirându-l în două linii perfecte, și mi-l indică cu mâna.

— Doamnele primele!

Rulează o bancnotă de o sută de dolari și mi-o întinde. Râde din nou când îmi observă tremurul